

§§ 382 og 383.

Hensigten med de i disse Paragrafer givne Regler er, som det let vil ses, dels at give den forurettede en saa vid Adgang som muligt til at gøre sine Krav gældende, dels at afværge uensartede Afgørelser af Spørgsmaalet om det civile og kriminelle Ansvar i saadant Tilfælde, hvor den Afgørelse, der træffes med Hensyn til det ene af disse Spørgsmaal, kræver en bestemt Afgørelse af det andet Spørgsmaal som sin Konsekvens.

Med Hensyn til § 382, 1ste Stykke, skal bemærkes, at, hvor der foreligger Nævningekendelse angaaende det Spørgsmaal, hvor vidt Skade er bevirket ved Forbyrdelsen, samt om Erstatningens Størrelse, maa denne Afgørelse for saa vidt være bindende for Højesteret. Hvor det borgerlige Krav er udtrykkelig inddraget under Anken i Medfør af § 382, 1ste Stykke, 2det Punktum, maa den overordnede Ret, hvis den finder, at det borgerlige Krav ifølge Reglerne i § 379 overhovedet ikke burde have været afgjort i Forbindelse med Straffesagen, kunne indskrænke sig til at ophæve den i saa Henseende trufne Afgørelse uden at sætte nogen anden i Stedet. Omvendt maa der i Forbindelse med Paaanken af den strafferetlige Afgørelse kunne ankes over, at den underordnede Ret har vægret sig ved at paakende det borgerlige Krav.

Reglen i § 382, 3die Stykke, om Udelukkelse af Kæremaal med Hensyn til Rettens Beslutninger vedrørende borgerlige Krav har særlig Betydning for det Tilfælde, at Retten nægter at tage et fremsat borgerligt Krav under Paakendelse, og dens Afgørelse af det strafferetlige Spørgsmaal ikke paaankes. Hvor Retten derimod tager det borgerlige Krav under Paakendelse, aabnes der gennem § 383 Adgang til Anke i Overensstemmelse med Civilprocessens Regler.

Ottende Afsnit.

Fuldbyrdelsen af Domme i Straffesager.

Kapitel XXXIII.

Nærværende Kapitel afviger i det hele kun paa følgende Punkter fra det tidligere Forslags 8de Afsnit:

Der er i § 384 tilføjet en Regel om Tvangsmidler i Domme, hvorved nogen tilholdes at opfylde en Forpligtelse mod det offentlige (jfr. herved særlig § 2, Nr. 1).

Spørgsmaal, der opstaa ved en Doms Fuldbyrdelse, kunne ifølge § 385 henvises til Afgørelse ved Underretten paa det Sted, hvor Fuldbyrdelsen skal finde Sted, og skulle ikke, som efter det tidligere Forslag, ubetinget frem for den Ret, der har afsagt Dommen. De paagældende Spørgsmaal ville nemlig ofte være af den Beskaffenhed, at de lige saa vel kunne afgøres af den ene som af den anden Ret, og det er da rimeligt at tage den, der er nærmest.

Ifølge samme Paragrafs 3die Stykke kunne Spørgsmaal om den paagældendes Identitet med Domfældte paaankes til Landsretten, hvor da en ny Bevisførelse kan finde Sted, hvorimod der ikke er fundet Anledning til at tilstede videre Anke til Højesteret, som forudsat i det tidligere Forslags § 464, 2det Stykke.

§ 388, 2det Stykke, optager det tidligere Forslags § 467, Nr. 4, med Udeladelse af Ordene „en kortvarig“ (o: Udsættelse), hvorved Reglen er bleven tilstrækkelig rummelig til at overflødiggøre samme Paragrafs Nr. 3.

I § 389 er der givet en nærmere præciseret Angivelse af den Ret, hvortil der sigtes, end Tilfældet var med den tilsvarende § 468 i det tidligere Forslag.

Endelig er Bestemmelserne i det tidligere Forslags § 469, 1ste Stykke, og § 471 udeladte som unødvendige.

Niende Afsnit.

Sagsomkostninger og Rettergangsboeder.

Kapitel XXXIV.

Sagsomkostninger.

Indholdet af nærværende Kapitel svarer til Indholdet af det tidligere Forslags 9de Afsnit, Kapitel I og III. Afvigelseerne bestaa nærmest kun i følgende:

Reglen i § 395, 4de Stykke, 2det Punktum, er ny, foranlediget ved, at der fra den nugældende Praksis haves Eksempel paa, at en Mand paa Grund af en ganske